

ЧАРЛЗ ДИКЕНС

ЧУВСТВО

Превод от английски: Пепа Дочева, 1984

chitanka.info

Сестрите Кръмптън, или както гласеше табелката на градинската врата на „Минерва Хаус“, Хамърсмит — „Госпожици Кръмптън“, бяха две необикновено високи, изключително слаби и доста кокалести особи с изправени стойки и жълт цвят на лицата. Мис Амилия Кръмптън казваше, че е на тридесет и осем, а мис Марая Кръмптън си признаваше, че е на четиридесет — признание, което се оказваше напълно безсмислено поради очевидния факт, че беше най-малко на петдесет. Обличаха се много оригинално — като близначки! — и изглеждаха свежи и миловидни като две прецъфтели невенчета. Те бяха много педантични, съблюдаваха най-стриктно нормите на поведение, носеха перуки и винаги ухаеха силно на лавандула.

„Минерва Хаус“, под ръководството на двете сестри, представляваше „пансион за благородни девици“, където двадесетина момичета на възраст между тринадесет и деветнадесет години включително получаваха повърхностни впечатления за всичко и солидни знания за нищо — учеха френски и италиански, имаха два часа седмично уроци по танци, както и други жизнено необходими занимания. Сградата беше бяла, малко отдалечена от улицата и заобиколена с непроницаема ограда. Прозорците на спалните стояха винаги леко откренати, за да могат тези, които минават оттам, да съгледат редиците легла с памучни кувертюри и да останат поразени от лукса на заведението, а освен това имаше и приемна, окичена с лъскави географски карти, които изобщо никой не поглеждаше, и натъпкана с книги, които никой не четеше, но тя беше подредена така изключително за посрещане на родителите, които още с влизането си не можеше да не се впечатлят от сериозния вид на пансиона.

— Мила Амилия — каза мис Марая Кръмптън една сутрин, когато влезе в класната стая с перука, навита на хартийки — тя редовно правеше това, за да убеди младите госпожици, че носи истинска коса. — Мила Амилия, току-що получих едно изключително приятно писмо. Би ли го прочела на глас?

След тази молба мис Амилия прочете много тържествено следната бележка:

„Мистър Корнилиъс Брук Дингуол, ескуайър, член на Парламента, поднася своите почитания на мис Кръмптън и

съобщава, че ще му бъде изключително приятно, ако тя има възможността да го посети утре в един часа, тъй като мистър Корнилиъс Брук Дингуол, ескуайър, член на Парламента, желае да разговаря с нея във връзка с намерението си да предостави мис Брук Дингуол на нейните грижи.

Понеделник сутрин Аделфи“

— Дъщеря на член на Парламента! — извика ликуващо мис Амилия.

— Дъщеря на член на Парламента! — повтори мис Марая с доволна усмивка, която предизвика весело хихикане сред младите госпожици.

— Това е просто великолепно! — каза мис Амилия, а госпожиците отново се разбъбраха радостно. Придворните синове и дъщери също могат да бъдат ученици.

Великата новина веднага омаловажи дневната програма. В чест на голямото събитие денят беше обявен за празник, сестрите Кръмптън се оттеглиха в стаите си, за да обмислят всичко, по-малките момичета разговаряха за това как би се държала една дъщеря на член на Парламента, а осемнадесетгодишните се питаха дали е сгодена, хубава ли е, дали носи рокли с богат турнюр и още много други все важни неща.

На следващия ден в определеното време сестрите Кръмптън се отправиха към Аделфи, облечени, разбира се, в най-хубавите си рокли и с възможно най-приятелския си външен вид — което между другото не значеше кой знае колко много. След като предадоха визитните си картички па червендалестия лакей с ослепителна ливрея, те бяха въведени при величествения Дингуол.

Мистър Корнилиъс Брук Дингуол, ескуайър, член на Парламента, имаше изключително високомерен, строг и важен вид. Съвсем естествено лицето му създаваше впечатление за човек, страдащ от припадъци, което в не малка степен се дължеше и на прекалено стегнатата врато-връзка. Той беше неимоверно горд от званието член на Парламента, което беше прикрепено към името му, и никога не пропускаше случай да напомни на другите за своето

величие. Имаше високо мнение за способностите си, което сигурно му носеше пълно удоволствие, защото никой друг освен него не го споделяше, а в дипломацията от умален мащаб относно семейните въпроси се смятате за недостижим. Той беше областен съдия и изпълняваше съдебните си задължения с подobaваща справедливост и безпристрастност, като често пращаше в затвора браконьерите и нерядко поставяше самия себе си в недобра светлина. Мис Брук Дингуол принадлежеше към онази многочислена категория млади момичета, която подобно на наречията отговарят на най-простите въпроси и не вършат никаква друга работа.

В настоящия момент този изключително способен мъж седеше в тясната си библиотека пред маса, отрупана с документи, и не вършеше нищо, но се правеше на много зает. Пред него бяха изложени на показ парламентарни актове и писма, адресирани до мистър Корнилиъс Брук Дингуол, ескуайър, член на Парламента, а малко по-паstrани седеше мисис Брук Дингуол, заета със своето ръкоделие. Една от социалните злини — разглезено дете — играеше из стаята; беше облечено по последна мода със синя туника, опасана с черен колан, широк четвърт ярд и закопчан с огромна тока, и в този си вид приличате на разбойник от мелодрама, гледан през умалително стъкло.

След една малка шега от страна на милото момченце, което реши да се позабавлява, като взе стола на мис Марая Кръмптън в момента, в който ѝ го подадоха, гостенките седнаха и мистър Корнилиъс Брук Дингуол започна разговора.

Бил повикал мис Кръмптън, каза той, вследствие на високата оценка, която неговият приятел сър Алфред Мъгс дал на заведението ѝ.

Мис Кръмптън промърмори някаква благодарност — към Мъгс — и Корнилиъс продължи:

— Една от главните ми подбуди, мис Кръмптън, да се разделя с дъщеря си е, че в последно време са я обхванали някакви сантиментални настроения, които е най-добре да бъдат изтръгнати от още младото ѝ съзнание. (В този миг невинното детенце, което вече описахме, падна с трясък от едно кресло.)

— Вироглаво момче! — извика майка му, изненадана по-скоро от факта, че то си беше позволило да падне, отколкото от нещо друго. — Ще позвъня на Джеймс да го изведе оттук.

— Не го укорявай, мила — каза „дипломатът“, който едва успя да надвика нечовешкия вой, последвал падането и заплахите. — Всичко идва от изключителната му жизнерадостност. — Последното изречение бе отправено към мис Кръмптън.

— Разбира се, сър — отвърна старомодната Марая, на която не ѝ беше съвсем ясно каква е връзката между изключителната жизнерадостност и падането от креслото.

Когато отново настъпи тишина, членът на Парламента продължи:

— В случая, мис Кръмптън, няма нищо по-подходящо от това, тя да се намира постоянно сред девойки на нейната възраст и понеже съм убеден, че тези, с които ще живее във вашето заведение, едва ли биха опорочили младото ѝ съзнание, реших да я пратя при вас.

По-младата мис Кръмптън изрази благодарност за думите, казани за тяхното заведение. Марая беше онемяла от болка. Невръстното дете, възвърнало своята жизнерадостност, беше настъпило мазола ѝ, защото искаше да покаже лицето си (наподобяващо главно „О“ от червен надпис на театрален афиш) над масата.

— Разбира се, Лавиния ще живее при вас — продължи образцовият родител, — но има едно условие, за което искам моите нареждания да се спазват стриктно. Работата е там, че причината за сегашното ѝ душевно състояние се крие в една нейна абсурдна сантиментална връзка с личност с много по-ниско социално положение. Разбира се, сега, когато е под ваше наблюдение, тя не бива да се среща с този човек, но аз не се противопоставям, даже бих желал тя да се среща с хора, които вие намерите за подходящи.

Това важно заявление отново беше прекъснато от малкото жизнерадостно създание, което в прекаленото си веселие счупи стъклото на прозореца и едва не падна вън. Позвъниха за Джеймс, последва голяма бъркотия и врява, два детски крака в сини панталонки заритаха ожесточено във въздуха, когато лакеят тръгна да излиза, и момчето вече го нямаше.

— Мистър Брук Дингуол желае мис Брук Дингуол да изучи всичко — каза мисис Брук Дингуол, която изобщо рядко проговаряше.

— Да, разбира се — казаха едновременно сестрите Кръмптън.

— Не се съмнявам, мис Кръмптън, че моят план ще успее да отклони дъщеря ми от нелепите ѝ идеи — продължи законодателят, — и се надявам, че ще бъдете така добри за в бъдеще да съблюдавате точно моите изисквания.

Разбира се, обещанието беше дадено и след продължителни разисквания, водени от страна на семейство Дингуол с изключителна дипломатическа тържественост, а от страна на сестрите Кръмптън с дълбок респект, накрая бе решено, че мис Лавиния ще пристигне в Хамърсмит след два дни и в нейна чест ще се проведе училищният бал, който обикновено се прави на всяко полугодие. Той би могъл да разсее тъгата на горкото момиче. А освен това беше и още един пример за дипломация.

Мис Лавиния беше представена на бъдещите си възпитателки и двете сестри веднага заявиха, че тя е „изключително очарователно момиче“ — мнение, което само по една случайност изказваха за всяка нова ученичка.

Последва размяна на любезности, изказване на благодарности, демонстрации на снизхождение и разговорът приключи.

В „Минерва Хаус“ беше подхваната неспирна подготовка, „в неподозирани до този момент мащаби“, както се изразяват в театралните среди, с цел организирането на бала. Най-големият салон на сградата беше умело разкрасен със сини рози от басма, лалета от кариран плат и други изкуствени цветя с не по-малко естествен вид — дело на младите госпожици. Килимът беше навит на руло, сгъваемите врати — разтворени, мебелите — изнесени, а на тяхно място бяха внесени столове. Собствениците на галантерийни магазини в Хамърсмит останаха удивени от внезапно нарасналото търсене на сини копринени панделки и дълги бели ръкавици. Бяха закупени огромни количества мушкато за букети и беше уговорена доставката на една арфа и две цигулки от града, в допълнение към рояла, собственост на пансиона. Младите госпожици, които бяха избрани да изпълнят по нещо за чест и слава на заведението, репетираха по цял ден за голяма собствена наслада и не малък тормоз за куция старец от отсрещната страна на улицата, а сестрите Кръмптън водеха неспирна кореспонденция със сладкаря на Хамърсмит. Настъпи вечерта и започна такова стягане на корсети, връзване на сандали и гласене на прически, което създаде неповторима бъркотия и можеше да се види

само в пансион. Малките постоянно се пречкаха, за което все ги гонеха, а големите се обличаха, окончаваха, правеха си комплименти и си завиждаха така искрено и чистосърдечно, като че ли това беше наистина светски бал.

— Как изглеждам, мила? — обърна се мис Емили Смидърс, красавицата на заведението, към мис Каролайн Уилсън, която беше най-близката ѝ приятелка, защото беше най-грозната в Хамърсмит и извън него.

— О! Очарователно, скъпа. А аз?

— Прекрасно! Никога не си изглеждала по-добре — отвърна красавицата, като оправяше собствената си рокля и дори не поглеждаше клетата си дружка.

— Надявам се, че младият Хилтън ще пристигне рано — каза друга една госпожица на мис Не-знам-си-коя, която беше изпаднала в състояние на трескаво очакване.

— Ако знаеше как го очакват тук! — каза другата, която правеше танцови стъпки из стаята.

— Толкова е красив! — възкликна първата.

— Има такъв чар! — добави втората.

— И толкова изискани маниери! — каза трета.

— Ах! Знаете ли какво! — възкликна една госпожица, която се втурна в стаята. — Мис Кръмптън каза, че е поканила своя братовчед.

— Нима! Тиодосиъс Бътлър? — извикаха радостно всички.

— Красив ли е? — запита една.

— Не, не особено — отговориха повечето, — но за сметка на това е толкова умен!

Мистър Тиодосиъс Бътлър бе един от онези безсмъртни гении, които се срещат почти навсякъде — обикновени говорят с много дълбоки и монотонни гласове. Винаги се мислят за изключителни личности, които са много нещастни, без да знаят в същност защо трябва да е така. Те са доста самодоволни, макар че мнението им по всички въпроси все остава неясно, но пред възторжените госпожици и по-глупавите младежи минават за недостижими. Въпросният мистър Тиодосиъс Бътлър беше издал някаква брошура, пълна с дълбокомислени идеи за необходимостта да се направи това или онова, и понеже във всяко изречение имаше по няколко дълги думи, неговите почитатели решиха, че произведението му е от голяма значимост.

— Може би това е той! — извикаха няколко госпожици, когато някой дръпна звънеца така, че едва не го изтръгна.

Настъпи тягостно очакване. Внесоха няколко кутии, а след тях се появи една млада дама — мис Брук Дингуол, в пълен официален тоалет, с масивна златна верижна около врата; долният край на полата ѝ беше леко повдигнат с една забодена роза, в ръката си държеше ветрило от слонова кост, а на лицето ѝ беше изписано отчаяние, което я правеше още по-загадъчна.

Сестрите Кръмптъи започнаха да я разпитват със затрогващо вълнение за здравето на всички в къщи, а след това представиха най-тържествено мис Брук Дингуол на бъдещите ѝ другарки. Госпожиците Кръмптън разговаряха с всички възпитанички изключително нежно, за да може мис Брук Дингуол веднага да разбере колко са добри.

Второ позвъняване. Мистър Дадсън, учителят по краснопис, с жена си. Съпругата — със зелена рокля и обувки и украшения на шапката в подходящи тонове; учителят — с бяла жилетка, черни панталони до коленете и копринени чорапи в същия цвят на краката, които бяха толкова масивни, че стигаха за двама учители по краснопис. Госпожиците зашепнаха помежду си, а двамата съпрузи се впуснаха да правят комплименти на сестрите Кръмптън, които се бяха облекли с рокли в кехлибарен цвят, препасани с дълги колани, досущ като кукли.

Нови позвънявания, запристигаха толкова много гости, че е невъзможно да се опишат поотделно — бащи и майки, лели и чичовци, покровители и наставници на възпитаничките; учителят по пеене, синьор Лобскини, с черна перука; пианистът, цигуларите и арфистът, последният в пиано състояние, а също и двадесетина младежи, които стояха до вратата и разговаряха помежду си, като от време на време избухваха в смях. Шум от много гласове. Поднасяне на кафе, голяма част от което поеха майките, дебели като онези актьори от пантомимните спектакли, които излизат на сцената само за да ги повалят на земята.

Пристигна и всеобщият мистър Хилтън; и тъй като той, по молба на госпожиците Кръмптън, пое задълженията на церемониалмайстор, всички радостно се впуснаха да танцуват кадрил. Младежите край вратата постепенно стигнаха до средата на залата и скоро се освободиха от притеснителността си дотолкова, че склониха да бъдат представени на своите партньорки. Учителят по краснопис не

пропускаше нито една фигура и танцуваше със заплашителна енергичност, а жена му играеше на карти в най-отдалечената стая — малко помещение с пет рафта книги и гръмкото име библиотека. Нейните занимания с виста бяха стратегия, прилагана два пъти годишно от госпожиците Кръмптън, които желаеха да я отделят настрани, тъй като тя имаше ужасен характер.

Загадъчната Лавиния Брук Дингуол единствена от младите госпожици оставаше безучастна към всичко, което ставаше наоколо. Напразни бяха поканите за танц, напразно всички показваха уважението си към нея като дъщеря на член на Парламента. Не предизвика интерес у нея нито възхитителният тенор на неповторимия Лобскини, нито прекрасният глас на мис Летиция Парсънс, чието изпълнение на „Спомени за Ирландия“ беше единодушно поставено на нивото на Мошелес (*Мошелес — Игнац Мошелес (1794–1870), пианист и композитор*). Дори и съобщението за появата на мистър Тиодосиъс Бътлър не можа да я накара да напусне ъгъла в задната гостна, където се беше свила.

— А сега, Тиодосиъс — каза мис Марая Кръмптън, след като гениалният творец мина през шпалира от млади хора, — трябва да те представя на новата ни ученичка.

Тиодосиъс придоби вид на човек, за когото нищо земно не представлява интерес.

— Тя е дъщеря на член на Парламента — добави Марая.

Тиодосиъс потрепна.

— И се казва?... — запита той.

— Мис Брук Дингуол.

— О, небеса! — тихо изпусна това поетично възклицание Тиодосиъс.

Мис Кръмптън се зае да ги представи един на друг и Брук Дингуол бавно вдигна глава.

— Едуард! — почти извика тя, щом съгледа познатите ѝ жълти панталони.

За щастие мис Марая Кръмптън не беше надарена с особена проницателност и тъй като дипломатическите уговорки включваха и изискването да не обръща голямо внимание на възклицанията на мис Лавиния, тя изобщо не забеляза вълнението и на двамата и понеже

видя, че предложението за следващия кадрил бе прието, остави ги заедно.

— О, Едуард! — възкликна най-романтичната от всички романтични госпожици. — О, Едуард, нима това сте вие?

Мистър Тиодосиъс убеди милото същество най-пламенно, че доколкото му е известно, това е самият той и никой друг.

— Тогава защо, защо с това име? О! Едуард Макневил Уолтър, какво ли не изтърпях заради вас!

— Лавиния, чуйте! — отвърна героят с най-поетичния си тон. — Не ме осъждайте, преди да ме изслушате. Ако нещо, което произлиза от душата на такъв нещастник като мен, живее още в паметта ви, ако някой, който с толкова лош, може да заслужи вашето внимание, вие може би ще си спомните, че веднъж публикувах една брошура (и заплатих за издаването ѝ), озаглавена „Размисли по въпроса за премахване на митото върху пчелния восък“.

— Да, помня, помня! — изхълца Лавиния.

— Този проблем — продължи нейният възлюблен — беше погълнал изцяло и баща ви.

— Да, така беше! Така беше! — заповтаря романтичното създание.

— Аз знаех това — продължи с трагичен тон Тиодосиъс, — знаех го и му изпратих един екземпляр. Той пожела да се запознае с мен. Можех ли да му разкрия истинското си име? Никога! Аз се назовах с името, което вие толкова често произнасяхте с нежност. Като Макневил Уолтър се посветих на восъчната кауза, като Макневил Уолтър спечелих сърцето ви, под същото име лакеите на баща ви ме изхвърлиха от вашия дом и оттогава не съм имал възможността да ви видя нито под това, нито под някое друго име. Сега, когато се срещнахме отново, аз с гордост заявявам, че съм Тиодосиъс Бътлър.

Тази полемична изповед задоволи напълно младата госпожица и тя обърна взор, изпълнен с най-пламенни чувства, към безсмъртния поборник за пчелен восък.

— Мога ли да се надявам — каза той, — че обещанието, което беше нарушено вследствие оказаното от баща ви насилие, ще бъде подновено?

— Да танцуваме кадрил — отвърна кокетливо Лавиния, защото и деветнадесетгодишните са способни на кокетство.

— Не! — извика притежателят на жълтите панталони. — Няма да мръдна оттук и ще продължа да се терзя в мъчително неведение. Мога ли, мога ли да се надявам?

— Да.

— Подновявате ли обещанието си?

— Да.

— Давате ли ми вашата дума?

— Давам я.

— Завинаги?

— Вие го знаете — отвърна поруменялата Лавиния. Чертите на забележителното лице на Бътлър се изкривиха в гримаса, която изразяваше неговия възторг.

Бихме могли да опишем подробно какво се случи след това. Как мистър Тиодосиъс и мис Лавиния танцуваха, разговаряха и въздишаха през цялата вечер и колко доволни бяха от това госпожиците Кръмптън. Как учителят по краснопис продължи да танцува с енергия, равностойна на една конска сила, как жена му, обзета от някакъв каприз, напусна играта на вист в задната стая и настоя да покаже зелените украси в косите си в центъра на салона. Как вечерята, която беше поднесена, се състоеше от малки триъгълни сандвичи и тук-там по някой друг сладкиш за разнообразие и как гостите пиха топла вода, подправена с лимон и индийско орехче, която трябваше да мине за сладко вино. Ще отминем тези и още много други любопитни подробности, за да се спрем на една още по-любопитна сцена.

Две седмици след бала мистър Корнилиъс Брук Дингуол, ескуайър, член на Парламента, седеше пред същата маса и същата библиотека, която вече ви описахме. Беше сам и лицето му изразяваше изключителна вгълбеност и строго величие — съчиняваше законопроект за най-правилно чествуване на втория ден от великденските празници.

Законодателят се сепна от почукване на вратата — влезе лакеят и обяви пристигането на мис Кръмптън. Беше дадено позволение тя да стъпи в светилището, мис Марая влезе плахо и след като най-сетне седна след дълги превземки, лакеят излезе и възпитателката остана насаме с члена на Парламента. О, как копнееше тя за присъствието на трето лице! Даже и с малкия палавник би било по-добре.

Мис Кръмптън подхвана дуета. Тя се надява, че мисис Брук Дингуол и прекрасното им момченце се радват на добро здраве.

Да, те са добре. Мисис Брук Дингуол и малкият Фредерик в момента са в Брайтън.

— Много съм ви задължен, мис Кръмптън — каза Корнилиъс с най-величественния си тон, — за вниманието от ваша страна да се отбиете тази сутрин. Трябваше да дойда до Хамърсмит, за да видя Лавиния, но тъй като думите ви са напълно достатъчни, а освен това съм и изключително зает в Парламента, реших да отложам идването си с една седмица. Как е тя?

— Много е добре, сър — отвърна Марая, защото се страхуваше да му съобщи, че дъщеря му е избягала.

— А! Знаех си, че планът, който бях намислил, ще подействува.

Сега беше удобният момент да му каже, че нещо друго ѝ е подействувало, но това не беше по силите на клетата възпитателка.

— Следвахте ли стриктно указанията, които ви дадох, мис Кръмптън?

— Стриктно, сър.

— Бяхте ми писали, че настроението ѝ се е подобрило?

— Значително се подобри, сър.

— Разбира се. Бях убеден, че ще стане така.

— Страхувам се, сър — каза мис Кръмптън явно развълнувана, — страхувам се, че планът не доведе точно до това, което желяхме.

— Как! — извика прорицателят. — Боже мой! Мис Кръмптън, вие сте разтревожена. Какво се е случило?

— Мис Брук Дингуол, сър...

— Да, мадам?

— Изчезна, сър — изрече Марая и показа определено намерение да припада.

— Изчезнала!

— Избяга, сър.

— Избяга! С кого? Кога? Къде? Как? — почти изкрещя разтревоженият дипломат.

Естествено жълтият тен на клетата Марая се смени с всички цветове на дъгата, докато тя оставяше един малък пакет на масата на члена на Парламента.

Той го отвори бързо. Писмо от дъщеря му и друго от Тиодосиъс. Хвърли поглед върху написаното — „Преди да получите това, много далеч... призоваваме бащинските чувства... безумна любов... пчелен восък... робство...“ и т.н. и т.н. Той плесна с длан челото си и тръгна с огромни крачки из стаята за безкраен ужас на изпълнителната Марая.

— А сега слушайте: от днес нататък — каза мистър Брук Дингуол, като спря внезапно пред масата и заудря с ръка по нея, — от днес нататък никога и в никакъв случай не ще позволя на никой писач на брошури да влезе в друго помещение на този дом освен в кухнята. Ще дам на дъщеря си и съпруга ѝ сто и петдесет лири на година, но не желая да ги виждам повече. И да ме вземат дяволите, ако не дам официално предложение за премахването на пансионите за благородни девици.

Мина известно време след тази пламенна декларация. Мистър и мисис Бътлър живеят сред природата в малка къщичка край Болс Понд, красиво разположена недалеч от една тухларна. Те нямат деца. Мистър Теодосиъс се държи много важно и непрекъснато пише, но вследствие на някакъв низък заговор от страна на издателите нито едно от произведенията му не вижда бял свят. Младата му съпруга започва да мисли, че идеалното нещастие е за предпочитане пред реалното и че бракът, който се сключва прибързано, а след това се оплаква на спокойствие, може да причини много повече мъки, отколкото някога си е представяла.

След като се успокои и размисли, мистър Корнилиъс Брук Дингуол, ескуайър, член на Парламента, беше принуден да се съгласи, че за обратния резултат от изключителния му план не бяха виновни госпожиците Кръмптън, а собствената му дипломатическа тактика. Той все пак се утеша, както правят и други дребни дипломати, като доказа умело, че ако планът му не беше успял, значи, така е трябвало да стане. „Минерва Хаус“ запази своето статукво, а госпожиците Кръмптън се радват мирно и безпрепятствено на всички блага, които им носи техният пансион за благородни девици.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.